

אור הזוהר

גליון מס' 662 | פרשת חיי שרה התשפ"ה
מאמרים נבחרים מאירי עיניים ומחממי לב מהזוהר הקדוש

הגליון מוקדש להצלחה בכל העיניים לענת חנה בת רחל ה'ו, לרפוא"ש לרבקה בת מתוקה תואה יהודה בן סופיה ולהבדיל - לע"נ אליהו בן רחל ז"ל

פתח אליהו ואמר "וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֹהַר הַקָּרְקִיעַ". בזה החיבור שרץ, שהוא "ספר הזוהר", מזיו של עולם הבינה שהיא תשובה. לאלו לא נצרך נסיון. ובעבור שעתידיים ישראל לטעום מעץ החיים, שהוא זה "ספר הזוהר", יצאו עימו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בהם "ה' פָּדָה יַנְחֵנוּ, וְאִין עֲמוּ אֵל נִכְרָ!" (הקדמת תיקוני הזוהר)

מעלת הענוה

אשרי מי שמקטין את עצמו בעולם. כמה הוא גדול ועליון בעולם הוא. וכך פתח ראש הישיבה (של מעלה): מי שהוא קטן - הוא גדול. מי שהוא גדול - הוא קטן. שכתוב "וַיְהִי חַיִּי שְׂרָה" וגו'. מאה שהוא חשבון גדול, כתוב בו "שְׁנָה" (ביחיד, כביכול קטן). שבע שהוא חשבון קטן, הגדיל אותו וריבה אותו, שכתוב "שְׁנַיִם" (ברבים, כביכול גדולים יותר).

בוא ראה, שאינו מגדל הקדוש ברוך הוא אלא למי שמקטין (את עצמו בעולם הזה), ולא מקטין אלא למתגדל. אשרי הוא מי שמקטין את עצמו בעולם הזה, כה הוא גדול בעילוי באותו העולם (העליון). עד כאן.

מי שפסק - יפסק. מי שקיצר - יתקצר. מי שקיצר - יתאָרָר. רצונו לומר, מי שפוסק מדברי תורה על דברים בטלים - יפסקו חייו מן העולם הזה, ודינו קיים בעולם ההוא. מי שמקצר ב-אמ"ן ולא מאריך מתוך נחת - יתקצר מהחיים של העולם הזה.

מי שאומר אָח"ד (ב-שמע ישראל), צריך לחטוף האות אל"ף (אל"ף חטופה, מהירה) ולקצר את הקריאה שלה, ולא יתעכב באות הזו כלל (שהיא מרמזת על הכתר, שהוא נסתר ולא מושג), ומי שיעשה את זה יתארכו ימיו. אלו החידושים שהגידו לרבי שמעון בר יוחאי בישיבה של מעלה. עד כאן התוספתא.

(חיי שרה, דף קכ"ב)

ירושלים	ת"א	חיפה	ב"ש
16:02	16:18	16:05	16:19
17:15	17:16	17:14	17:18
15:54	15:51	15:48	15:52

עפ"י לוח ישיבת כסא רחמים

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל!

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

"אור הזוהר" בפייסבוק, ביטיוב, באתר האינטרנט ובטלגרם.

מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, ולהחיש הגאולה ברחמים. להצטרפות לרשימת התפוצה של הגליון לחצו כאן
הגליון מוקדש לרפואת יהודה בן סופיה ורבקה בת מתוקה תואה, ולהבדיל - לע"נ שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, דודי דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה, חיים ציון בן נחמה, יום טוב בן מתוקה תואה, רוזה בת אמה חביבה, נועם נומי בן צופיה, יעקב בן בת-שבע ת.צ.ב.ה.

שרה לא נדבקת בקליפה

"וַיְהִי חַיִּי שְׂרָה מְאֵה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשֶׁבַע שָׁנִים, שְׁנֵי חַיֵּי שְׂרָה". אמר רבי חייא, הנה פרשוה, שהרי כאשר נעקד יצחק, הוא היה בן שלושים ושבע שנים, וכיון שנעקד, מתה שרה, שכתוב "וַיָּבֵא אֲבְרָהָם לִסְפֹּד לְשָׂרָה וּלְבִכְתָּהּ". מאין בא? מהר המוריה בא, מלעקוד את יצחק.

ואותם שלושים ושבע שנים מיום שנולד יצחק ועד השעה שנעקד, הם היו חיי שרה. ודאי כחשבון ויהי"ו, בגימטריא שלשים ושבע שנים היו, כמו שנתבאר, משנולד יצחק ועד שנעקד.

"וַיְהִי חַיִּי שְׂרָה". מה שונה כאן שכתובה מיתתה בתורה מכל נשות העולם שלא כתובה כך מיתתן בתורה? אמר רבי חייא, והנה כתוב "וַתָּמָת רַחֵל וַתִּקָּבֵר בְּדֶרֶךְ אֶפְרָתָה", וכתוב "וַתָּמָת שָׁם מְרִים" וגו', וכתוב "וַתָּמָת דְּבֹרָה מִיַּקְתָּ רַבְקָה", וכתוב "וַתָּמָת בֵּית שׁוּעַ אֵשֶׁת יְהוֹדָה".

אמר רבי יוסי, בכלום לא כתוב כמו שכתוב בשרה, שנאמר "וַיְהִי חַיִּי שְׂרָה מְאֵה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשֶׁבַע שָׁנִים שְׁנֵי חַיֵּי שְׂרָה", שהרי בכלום לא נמנו ימים ושנים כמו לשרה, ובכולם לא כתוב פרשה אחת לבדה כמו לשרה.

בוא ראה, באה חווה לעולם ונדבקה בנחש הזה, והטיל בה זוהמה, וגרמה מוות לעולם ולבעלה. באה שרה וירדה (למצרים - לקליפות ולטומאה, כפי שמסביר מיד) ועלתה ולא נדבקה בו, כמו שנאמר "וַיַּעַל אֲבְרָם מִמִּצְרַיִם הוּא וְאִשְׁתּוֹ וְכָל אֲשֶׁר לוֹ". (לעומתם) בא נח לעולם, מה כתוב? "וַיִּשְׁתּ מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכַּר וַיִּתְגַּל" וגו' (ולא יכל לעמוד בפני עוצמת הקליפה וחטא).

ומשום שאברהם ושרה לא נדבקו בו, משום כך זכתה לחיים עליונים, לה ולבעלה, ולבניה אחריה. זהו שכתוב "הַבֵּיטוּ אֶל צוּר חֲצַבְתֶּם וְאֶל מִקְבַּת בּוֹר נִקְרְתֶם". ועל כן, "וַיְהִי חַיִּי שְׂרָה", שזכתה בהם בכלום. ולא כתוב בכל הנשים "ויהיו חיי חווה", וכן בכלן. היא נדבקה בחיים, ועל כן שלה היו החיים.

(חיי שרה, דף קכ"א-קכ"ג)

בוא ראה, שאינו מגדל הקדוש ברוך הוא אלא למי שמקטין (את עצמו בעולם הזה), ולא מקטין אלא למתגדל. אשרי הוא מי שמקטין את עצמו בעולם הזה, כה הוא גדול בעילוי באותו העולם (העליון). עד כאן.

האלף הששי. "לעת ערב" - כמו שנאמר "וּלְעֶבְדְּךָ עֶרְב", וכתוב "כִּי יִנְטוּ צִלְלֵי עֶרְב" (וכתוב "וְהָיָה לְעֵת-עֶרְב יְהִי־הָאֹר", וכל הפסוקים הללו נאמרו על זמן הגאולה).

"לעת צאת השאֶבֶת" - שבאותו זמן עתידים לקום ולהחיות. בראשונה, מכל שאר בני העולם, אותם ששואבים מימי התורה, שהתעסקו לשאוב מימי התורה, והתחזקו בעץ החיים, והם יצאו בראשונה, שעץ החיים גרם להם שיקומו בראשונה, כמו שנתבאר.

"וּבְנֹת אֲנָשֵׁי הָעִיר יִצְאָת", מה זה "יִצְאָת"? כמו שנאמר "וְאֶרְךְ רַפְאִים תְּפִיל", שעתידיה הארץ לפלוט ממנה כל הגופות שהם בתוכה, ועל כך כתוב "יִצְאָת". "לְשֶׁאֵב מִיִּם" - ליטול נשמה ולקבלה כראוי מתוקנת ממקומה כראוי.

"וְהָיָה הַנְּעִרָה אֲשֶׁר אָמַר אֵלֶיךָ הֲטִי נָא כְּדָךְ וְאֶשְׁתֶּה", משום שהרי נתבאר, שכל אותן נשמות של העולם שהתקיימו בעולם הזה, והשתדלו לדעת את ריבונם בסוד החכמה העליונה, הם עולים ומתקיימים בדרגה עליונה על כל אותם שלא נדבקו ולא ידעו, והם מתקיימים בראשונה. וזו השאלה שעמד אותו העבד לדעת ולשאל, במה התעסקה אותה הנשמה בעולם הזה.

"וְאֶמְרָה אֵלֶי גַם אַתָּה שְׁתֶּה", אתה צריך לשתות ולהיות מושקה בראשונה, ואחר כך - "וְגַם גְּמִלִיךְ אֶשְׁקֶה", משום שכל אותם שאר המרכבות, אף על גב שמושקים מהדרגה הזו, כולם מושקים מעבודת הצדיקים שיודעים עבודת ריבונם כראוי, שהצדיקים יודעים לספק לכל דרגה ודרגה כראוי (את המגיע לה).

ועל זה "וְגַם גְּמִלִיךְ אֶשְׁקֶה" (גמל מרמז על מדרגה בטומאה, ולכן היא במדרגת הצדיק, כי יודעת לתת גם למדרגות הטומאה כפי חיותן בלבד). ודאי "היא האשה אשר הכיח ה' לָבָן אֲדֹנָי", ודאי ההיא הוא הגוף שהזדמן לאותה הנשמה העליונה.

בוא ראה, שהנה נתבאר שתשוקת הזכר לנקבה עושה נשמה, ותשוקת הנקבה לזכר עולה ומתערב עימה למעלה, ונכללים זה עם זה, ועושה נשמה. ומשום כך, "היא האשה" - זהו הגוף ודאי, שהוא זמין לאותו רצון של הנשמה שיצאה מן הזכר.

ואותם הגופים עתידים להתעורר בראשונה, כמו שאמרנו. ולאחר שאלו יקומו, יקומו כל האחרים שבשאר הארצות ויתקיימו בקיום שלם, ויתחדשו בהתחדשות הלבנה, ויתחדש העולם כמו מקדם, ואז כתוב באותו הזמן "וְיִשְׁמַח ה' בְּמַעֲשָׂיו".

(וישב, דף קפ"א)

[1] - כאשר היסוד אינו מקבל הארתו המלאה, המלכות מקבלת הארה חלקית ונמצאת בדין, ומונהגת ע"י העבד, כינוי למלאך הני"ל, ועל כן נאמר "תחת שלוש רגלי ארץ... תחת-עבד כי ימלוך", וזוהי המלכות שרוגזת ומתמלאת בדין, כאשר אינה מקבלת את הארתה המלאה מן היסוד.

מזדים לגאולה ותחיית המתים בשליחותו של עבד אברהם לחרן

...ובאותו זמן יעורר הקב"ה התעוררות עליונה להאיר ללבנה כראוי, כמו שנאמר "וְהָיָה אֹר הַלְבָנָה כְּאֹר הַחֶמָה, וְאֹר הַחֶמָה יְהִי שְׁבַעֲתַיִם, כְּאֹר שְׁבַעַת הַיָּמִים". ומשום כך תתווסף לה רוח עליונה, ומשום כך יתעוררו אז כל אותם המתים שהם בתוך העפר.

וזוהו "עבדי", שמפתחות ריבונו בידו, כמו שנאמר "וַיֹּאמֶר אֲבְרָהָם אֶל עֶבְדוֹ זָקֵן בֵּיתוֹ", זו הלבנה כמו שנאמר, מטטרו"ן שהוא עבד שליח ריבונו (כמו עבד אברהם) [1]. "זָקֵן בֵּיתוֹ", כמו שנאמר "נָעַר (כיניו למטטרו"ן) הֵייתִי גַם זָקֵנְתִי". "הַמִּשְׁלַל בְּכָל אֲשֶׁר לוֹ", משום שכל הגוונים נראים בו ירו"ק ולב"ן ואדו"ם.

"שִׁים נָא יָדְךָ תַּחַת רַכְיִי" - זהו הצדיק, סוד קיום העולם, שהרי אז העבד הזה ממונה בסוד עליון להחיות את שוכני העפר, וייעשה שליח ברוח של מעלה, להשיב הרוחות והנשמות למקומן לאותם גופים שהתבלו ונרקבו תחת העפר. "וְאֶשְׁבִּיעַךְ בְּ-ה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם". "וְאֶשְׁבִּיעַךְ" - מה זה "וְאֶשְׁבִּיעַךְ"? להתלבש בסוד של שבעה אורות עליונים, שהם סוד השלמות העליונה.

"אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה" - זהו הגוף שתחת העפר, שיש לו קיום להקים מהעפר, שכל אותם שנקברו בה וזכו להיקבר בארץ ישראל, הם יתעוררו בראשונה, כמו שבארנו, שכתוב "יַחֲיוּ מִתִּיךְ" בראשונה - אלו המתים של ארץ ישראל, "נְבִלְתֵי יְקוּמוּן" - אותם המתים של שאר הארצות. ועל זה לאותם גופים של ישראל שנקברו שם, ולא לגופות שאר העמים עובדי עבודה זרה, שהארץ נטמאה מהם.

ועל כן, "אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה לְבָנָי". "אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה" - זה הגוף, "לְבָנָי" - זו הנשמה, "מִבְּנֹת הַכְּנַעֲנִי" - אלו גופות של עמים עובדי עבודה זרה, שעתידי הקב"ה לנער אותם מהארץ הקדושה, כמו שנאמר "וַיִּנְעֲרוּ רַשְׁעִים מִמְּנֶה", כמי שמנער טלית מהזוהמה שלה.

"כִּי אֶל אֶרֶץ וְאֶל מוֹלַדְתִּי תִלָּךְ". "אֶרֶץ" - זו הארץ הקדושה שהיא ראשונה לכל שאר הארצות, כמו שנתבאר, שהיא שלו (של הקב"ה) בין כל שאר הארצות שחילק אותם לממונים אחרים, ועל זה "כִּי אֶל אֶרֶץ וְאֶל מוֹלַדְתִּי". כיוון שאמר "אֶל אֶרֶץ", מה זה "וְאֶל מוֹלַדְתִּי"? אלא אלו הם ישראל.

בוא ראה מה כתוב, "וַיִּקַּח הָעֶבֶד" - כמו שנתבאר. "עֲשֶׂרָה גְּמִלִים" - אלו הם עשר דרגות שהעבד הזה שולט עליהם כמו שלמעלה. "מִגְּמִלֵי אֲדֹנָיו" - שהם באותו גוון ממש, כמו שנתבאר, והעבד הזה שולט ונתקן בהם. "וְכָל טוֹב אֲדֹנָיו בְּיָדוֹ" - כל אותו טוב הריחות העליונים שיוצאים מתוך אותם אורות ומאורות עליונים. "וְכָל טוֹב אֲדֹנָיו" - אותו השימוש של השמש שנמשכה בה בלבנה.

"וַיִּקַּם וַיֵּלֶךְ אֶל אֶרֶם נְהָרִים" - זהו המקום של הארץ הקדושה, ששם בכתה רחל כשחרב בית המקדש. "וַיְבָרֶךְ הַגְּמִלִים מִחוּץ לְעִיר אֶל בְּאֵר הַמַּיִם" - לחזק כוחה בחוזקה כראוי, טרם תיכנס להקים את אותם הגופים. "לְעֵת עֶרְב", מה זה "לְעֵת עֶרְב"? זה ערב שבת שהוא הזמן של

הקב"ה, באהבה רבה שהיתה לו עם ישראל, אמר להם לעשות לו בית משכן כמו המרכבה העליונה שלמעלה, ויביא את דיורו עימהם. זהו שכתוב "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֵתִי בְּתוֹכָם". ושמענו שכאן סתום התפילין בפסוק הזה.

האיש שמניח תפילין ויודע את הטעם שלהן!

הנשמה משתוקקת לקב"ה

אמרו, אם נוח לפני מר, יאמר לנו הדבר. שמענו מאביך, שהקב"ה, באהבה רבה שהיתה לו עם ישראל, אמר להם לעשות לו בית משכן כמו המרכבה העליונה שלמעלה, ויביא את דיורו עימהם. זהו שכתוב "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֵתִי בְּתוֹכָם". ושמענו מאביך, שכאן סתום הטעם של התפילין בפסוק הזה.

אמר להם, בוא ראו, כמו למעלה, נעשה המקדש במרכבותיו הקדושות, ואחר כך השרה הקב"ה את דיורו עימהם כענין הזה (למטה, בבית מקדש גשמי). כמו כן, התעוררו החברים בעלי המשנה בטעם התפילין, שיהיה אותו האיש (המניח תפילין) דוגמא של המרכבות העליונות, מרכבה תחתונה (כנגד תפילין של יד) ומרכבה עליונה (כנגד תפילין של ראש), להביא את מלכותו (של הקב"ה) וישרה דיורו עליו.

ושנינו, יש בו סודות עליונים ודוגמתם, ויש בו שלוש מרכבות, דוגמת העליונים הקדושים. סודות של שלוש אותיות שמו הקדוש (פירוש הסולם: אותיות יה"ו), שלושה עולמות (פרצופי אבא, אמא וז"א), מרכבות לשלוש אותיות (יה"ו אלו, י' כנגד אבא, ה' כנגד אמא, ו' כנגד הז"א). ארבע פרשיות שולט על ארבע (אותיות הוי"ה).

ועל כן סוד השי"ן של שלושה כתרים, ושי"ן של ארבעה כתרים (אותיות ה-ש' משני צידי תפילין של ראש), שלושה מלכים שולטים בגוף (אלו ג' הקוים – ימין, שמאל ואמצע. חסד, גבורה ורחמים, סוד הנהגת המידות באדם), תפילין עליו, הקב"ה למעלה. אלו תפילין של ראש.

התפילין של זרוע ארבע פרשיות בדוגמא של המרכבה התחתונה (המלכות). עוד שנינו, זה הרכב של הזרוע למטה (תפילין של יד שהיא כנגד המלכות). והלב רוכב, בדוגמא שהוא למטה, ונמסרו בידו כל אותם חילות השמים (שכל חילות השמים הם תחת המלכות). כך הלב רוכב למטה, ונמסרו בידו כל איברי הגוף. ומעליו ארבע פרשיות על המח, שהוא הראש.

אבל הקב"ה שליט עליון, המלך על הכל. וסוד החכמה הזו הוא כמו שהמקדש, שכתוב "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֵתִי בְּתוֹכָם". ושמענו מאביך, שכאן סתום הטעם של התפילין בפסוק הזה.

וכמו זה הלב והמח, הלב מכאן והמח מכאן, ועליהם מדורו של הקב"ה בארבע פרשיות. אמר רבי אלעזר, מכאן והלאה סודות הכתרים, האותיות והפרשיות בגופם וברצעותיהם. הלכה למשה מסיני והרמז שלהם התגלה, והטעם של הכל בשלוש עשרה מידות של הרחמים.

אמר רבי יהודה, אלמלא לא באתי לעולם אלא עבור הסוד הזה - די לי! אמרו לו (לרבי אלעזר), אשרי חלקך בעולם הבא, שכל רז אינו נעלם ממך!

(חיי שרה, דף קכ"ט)

אמר רבי יהודה, כשברא הקב"ה את אדם הראשון, היה (במצב של) גולם מטרם שזרק בו נשמה, וקרא לאותו המלאך הממונה על צורות בני אדם, ואמר לו: עֵינַי וְצוֹר בְּדַמּוֹת הַזֶּה שִׁישָׁה בְּנֵי אָדָם. זהו שכתוב "וַיֹּלֶד בְּדַמּוֹתָי כְּצִלְמוֹ, וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ שֵׁת", כלומר שֵׁתָא - (בארמית) שש.

אמר רבי יצחק, מאותו עפר ממש שנברא אדם הראשון, לקח הקב"ה לברוא את ששת אלה, וקרא לו שש-שש. זהו שכתוב "וַיֹּלֶד בְּדַמּוֹתָי כְּצִלְמוֹ", מאותה העיסה שנברא הגולם שלו. ועל כך נאמר "גִּלְמֵי רָאוּ עֵינֶיךָ", ועינית בו לעשות בו שדומים לו. "וְעַל סִפְרֵךְ כָּלֵם יִכְתְּבוּ", מי הם? כולם שלא שמרו מה שנתן הקב"ה להם ונטרדו מן העולם ונידונו באותו הדין.

אמר רבי יהודה, מצאנו ששלוש משמרות הוא הלילה, ולכל אחד ואחד יש ענין לקב"ה באדם, כשיוצאת נשמתו ממנו ונשאר אותו גולם ישן על מיטתו, ונשמתו עולה בכל לילה לפני הקב"ה. אמר רבי יצחק, אם היא צדיקה - שמחים עימה, ואם לא - דוחים אותה החוצה.

אמר רבי יהודה, אמר רב, מה שכתוב "הַשְּׁבִיעִתִי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם, אִם תִּמְצְאוּ אֶת דּוֹדֵי מֵהַ תִּגִּידוּ לוֹ, שְׁחֹלֶת אֶהְבֶּה אֲנִי". אמר רבי פנחס, אמר רבי יהודה, "הַשְּׁבִיעִתִי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם" - הנשמה אומרת לאותם הנשמות הזוכות להיכנס לירושלים של מעלה, והם הנקראות "בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם", על שזוכות להיכנס שם, ולפיכך הנשמה אומרת להם "הַשְּׁבִיעִתִי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם, אִם תִּמְצְאוּ אֶת דּוֹדֵי" - זֶה הַקֶּב"ה.

רב הונא אמר, "שְׁחֹלֶת אֶהְבֶּה אֲנִי" - אותה התשוקה והכיסוף שכספתי בעולם על הכל, לפיכך אני חולה. רבי יהודה אמר, זו אהבה שאוהבת הנשמה לגוף, שכיוון שנשלם קיצו של גוף, אותם הימים שנגזרו עליו, מה כתוב? "וַיִּקַּם אֲבִירָהֶם מֵעַל פְּנֵי מֵתוֹ" וגו'.

רבי יצחק אמר רבי יוחנן, ברא הקב"ה את האדם, והכניס בו ארבעה דברים הנחלקים בגוף (שהגוף מורכב מ-ד' יסודות). אמר רבי יהודה, המחברים בגוף. רבי יצחק אמר הנחלקים בגוף, שהם חולקים להתפרש כל אחד ליסודו, כשיוצא האדם מן העולם הזה.

רבי יהודה אמר, המחברים בגוף בחייו, משמע מהפסוק שכתוב "וַתִּמָּת שָׁרָה" - זה הגוף. "בְּקִרְיֹת אֲרָבֶע" - אלו ארבעה היסודות. "היא חֲבֵרוֹן" - שהיו מחוברים בגופו בחייו. "בְּאֶרֶץ כְּנָעַן" - בעולם הזה. (חיי שרה, דף קכ"ב)

מעט סודות על התפילין

הלכו רב דימי ורבי ייסא ורבי חייא. מצאו את רבי אלעזר ברבי שמעון, והיה מגלה את סודות התפילין. וכנסו לפניו ואמרו, במה מתעסק מר (כיניו כבוד, אדון)? אמר להם, את טעם התפילין אמרתי, שהרי אשרי

אמר רב יהודה, מצאנו שלוש משמרות הוא הלילה, ולכל אחד ואחד יש עניין לקב"ה באדם, כשיוצאת נשמתו ממנו ונשאר אותו גולם ישן על מיטתו, ונשמתו עולה בכל לילה לפני הקב"ה. אם היא צדיקה - שמחים עימה, ואם לא - דוחים אותה החוצה.

מי יזכה לגאולה, לתחיית המתים ולחיי נצח?

חלה זכות אבות, וכדי שלא יאבדו הבינוניים הללו, אמר משה, וכי יאמרו בני העולם שאני כמו נח, שלא ביקש רחמים על דורו? באותו זמן מסר עצמו עליהם, זה שכתוב "וְאִם אֵין מְחַנֵּי נָא".

ומשום זה עתיד הרועה הנאמן להיות בגלות האחרונה, ובו יתקיים "וְהוּא מְחֹלֵל מִפְּשָׁעֵינוּ", נעשה חול בגללם, "מִדְּכָא בְּעוֹנוֹתֵינוּ", במכות של ייסורים של עניות, בכמה דוחקים שסובל עליהם, ובגללו "וַיִּנְחָם ה' עַל הָרָעָה" וגו', וזהו שכתוב "וּבְחַבְדוֹתָו נִרְפָּא לְנוּ", ובגללו שמאל דוחה את הבינוניים, שהיא ראש השנה, וימין מקרבת אותם בתשובה, שהוא פסח, זרוע ימין לקבל שבים, ויקים אותם מנפילתם, ואוחז בידיהם.

ובשבועות יצאו בזכות משה, שמתן תורה הוא רחמים, ומגלה להם ספר תורה, ויתכנסו לירושלים, "וְתִרְגְּא הַיְבֵשָׁה", מלכות הרשעה (שהיא יבשה ממצוות), ורחמים על בניו, ובו "כִּנְשָׁר יַעִיר קִנּוּ". מי זה "קנו"? ירושלים. באותו זמן מתהפכת ממשלת אומות העולם, וישראל שהם מזרע אותו שנאמר בו "קִטְנֵתִי מִכֹּל הַחֲסָדִים", מתעלה ומזדקף.

בימין התעלו מן הגלות, בגלל שמולך (את עם ישראל) לימין משה (שביקש על מידת החסד, והוא פסח כאמור), שדרגתו העמוד האמצעי, שהוא שבועות, ובו מאריך הקב"ה, שהוא ארך אפים, על הבינוניים וטורח בשבילם, לקיים "וַיִּרְחַמֵם גְּדוּלִים אֶקְבָּצֶךָ", ובו ייצאו על יד אותו שניתנה תורה על ידו בשבועות, שהולך לימין שהינו פסח.

באותו זמן "אָז יִשִּׁיר מֹשֶׁה". וְכִסּוֹת וַיֵּבֵא יַעֲקֹב שְׁלֹם", שלם בגופו, שלם בממונו, ומוקף בשבעה ענני כבוד כבראשונה, כשיצאו ישראל ממצרים, לקיים "כִּימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם... וגו'".

והרשעים, שהם ערב רב, נאמר בהם סו"ף פסו"ק, שהם מזרעו של עמל"ק, שנאמר בו "וַיֹּאמֶר כִּי יָד עַל כֶּסֶף יָהּ", והם חמישה מינים: עמלקים, גיבורים, נפילים, ענקים, רפאים, שכולם מתעלים ומתגברים על ישראל בגלות. זהו שכתוב "וַיִּגְבְּרוּ הַמַּיִם וַיִּרְבוּ מֵאֵד עַל הָאָרֶץ". ארבע פעמים כתוב "וַיִּגְבְּרוּ... וַיִּגְבְּרוּ", כנגד ארבע גלויות, ועליהם נאמר סו"ף פסו"ק, שמפסיק אותם הקב"ה לטוף הימים מן העולם. (תיקוני זוהר, תיקון כ"א)

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל!

אלו ששומרים י' שהוא אות ברית מילה, שהוא לשמונה (ימים), או אלו שמניחים תפילין בכל יום שהם אות י', כמו שנאמר "וְהָיָה לְאוֹת" וכו' (והוא מקביל לאות הברית באדם), והיו קושרים אותו ב-ח' בתי תפילין, שהם ד' בתי התפילין של ראש, וארבע פרשיות של תפילין של יד, או אותם ששומרים האות י' שבת בתחום שלו, אלפיים אמה לכל צד, את אלו הם מקבלים בתשובה, שהיא תיבת נח, יום הכיפורים (ותשובה מגינה על האדם כמו תיבת נח, ומשקלה כיום הכיפורים ממש).

אבל את האחרים לא יקבל בתשובה, ואם יצאו ביום הדין, אלו שלא היו שומרים, נאמר בהם "וַיִּגְוַע כָּל בְּשָׂר הָרֹמֵשׂ עַל הָאָרֶץ", ואלו נקראים רשעים שנדונים למיתה, זהו שכתוב "וְלֹא מִצָּאָה הַיּוֹנָה מְנוּחַ לְכַף רַגְלָהּ", ואלו הם ימים של חול (בניגוד לקודש, שהם אלו השומרים את ברית ה', כפי שפירט קודם).

צדיקים גמורים אלו הם ששומרים ח"י (אות הברית, שהוא בסוף י"ח חוליות המרכזיות שבעמוד השדרה) ושבתות וימים טובים, עליהם נאמר "וַתֵּשֶׁב אֵלָיו הַיּוֹנָה לְעֵת עָרְב", וזה ערבי שבתות וימים טובים, ששכינה באה לשרות עליהם משום שהם קודש, כמו שנאמר "קִדְוֶשׁ יִשְׂרָאֵל ל-ה'", "וְאֵתֶם הַדְּבָקִים ב-ה' אֲלֵהֶיכֶם, חַיִּים כְּלֶכֶם הַיּוֹם". והם צדיקים גמורים שנכתבים ונחתמים לאלתר לחיים, וכתובים בספר החיים, כמו שנאמר "וּבְסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה" וכו'.

הבינוניים שכלולים מחול קודש, תלויים (כלומר, תלוי גזר דינם) עד יום הכיפורים, שהוא כמו תיבת נח, ואם שבים בתשובה, יקבל אותם ויקָתְבוּ לחיים, ואם לא, יקָתְבוּ למיתה עם האחרים, שנאמר בהם "וַיִּגְוַע כָּל בְּשָׂר" וכו'. והבינוניים, משום שיש בהם מצוות ועבירות, נאמר בהם "וּמְכַל הַחַי מְכַל בְּשָׂר" וכו', "מְכַל הַחַי" - מצד של הזכויות, "מְכַל בְּשָׂר" - מצד העבירות.

ועוד, שבזמן שיבוא המשיח, כל אלו ששמרו אות הברית, יציל אותם ממגיפה, שבאותו זמן תתבטל המגיפה, שהיו מתנבאים אותם נביאים של האספקלריה שלא מאירה (שיניקת נבואתם מן המלכות, שרובה דין), שלא יישארו אלא אחד מעיר ושניים ממשפחה, כמו אותו שכתוב "שְׁנַיִם שְׁנַיִם בָּאוּ אֶל נֹחַ", ויש מי שאומר שבעה שבעה, מצד של בת שבע (כינוי למלכות).

ומשום שגילה כל זה הקב"ה למשה, ביקש עליהם רחמים ומסר עצמו למיתה, זהו שכתוב "וְאִם אֵין מְחַנֵּי נָא מִסְפָּרְךָ", ובפיוס שלו נדבק במלך, ואחז בזרוע ימין (במידת החסד), ואמר "זָכַר לְאַבְרָהָם", ואחר כך אחז בשמאל (בגבורה) ואמר "זָכַר לְיִצְחָק", ואחר כך אחז בגוף (במידת הרחמים) ואמר "וּלְיִשְׂרָאֵל".

ואמר הקב"ה לבינוניים הללו, אליהם תמה זכות האבות, כיוון שלא שבו בתשובה, הרי הם כרשעים גמורים, ואם שבים בתשובה, נאמר אליהם

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

"אור הזוהר" בפייסבוק, ביטוי, באתר האינטרנט ובטלגרם.

מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, ולהחיש הגאולה ברחמים. להצטרפות לרשימת התפוצה של הגליון **לחצו כאן** **הגליון מוקדש לרפואת יהודה בן סופיה ורבקה בת מתוקה, ולהבדיל - לע"ג שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, דודי דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה, חיים ציון בן נחמה, יום טוב בן מתוקה תואה, רוזה בת אמה חביבה, נועם נומי בן צופיה, יעקב בן בת-שבע ת.נ.צ.ב.ה.**